

ליאוד אדריכים- פרשת משפטים

אן אחז לא לואז את רוצי קלין לקפוץ על הריאון

להדליק אור / החלק היומי, פרשת משפטים / סיון רהב-מאיר:

הדבר הכי תמוה בפרשת השבוע, פרשת משפטים, הוא פרשת משפטים: רק בשבוע שעבר היינו בהר סיני וקיבלנו את עשרת הדברות. איך יכול להיות שאנחנו עוברים מהמעמד הדרמטי והמרגש, אל פרשה שיש בה רשימה של 53 מצוות, עם פרטי פרטים של דינים והלכות, מכל תחומי החיים? פרשנינו מסבירים שזו בדיוק הנקודה: דברים גדולים מתבטאים בפרטים הקטנים. הפרשה מדברת על משפחה ועל עסקים, על צדקה ועל חגים, על אכילה ועל חקלאות. על הכל. כדי לרדת מן ההר אל החיים, צריך לפרוט את הקולות והברקים של סיני אל תוך היומיום. בשבת ימלאו חמש שנים לפטירתו של הרב יעקב אדלשטיין, שהיה הרב של רמת השרון והיה דוגמה חיה לתורה גדולה שהתבטאה במעשים הקטנים.

הנה סיפור לדוגמה, שסיפרה לי תושבת רמת השרון: "עבדתי שנים במשק בית בבית הרב, והוא תמיד נהג להדליק עבורי את האור, אם ראה שלא הדלקתי בעצמי. הייתי שם גם ביום האחרון שלו בבית. זה היה יום שני, הזמינו לו רופא והם ישבו במטבח, ואז הוחלט שהרב בן ה-93 חייב לנסוע להתאשפז. הוא קם והלך לחדר שלו, אני הייתי בקצה השני של המסדרון, וזו הייתה שעת בין ערביים. לא חושך, אבל גם לא שמש של צהריים. הוא הלך ולחץ על מתג האור. זה היה מדהים. הוא הרי הולך לארוז כמה דברים לקראת האשפוז, אבל גם ברגע מתוח כזה הוא רגיש לאחר. זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. מהאשפוז הזה הוא כבר לא שב. הדבר האחרון שעשה לפני שיצא מביתו לנצח, היה לשים לב למנקה ולחזור כמה צעדים אחורה עבודה. במובן מסוים זה התפקיד של כולנו בעולם: להדליק אור".

שבת שלום.

פרשת משפטים / ד"ש מהפ"ש

"הקומונרית הזאת... דורשת ממנו יותר מדי..." "אוף יש יותר מדי משימות, איך אספיק הכל?" אחרי האור הגדול של קבלת התורה במעמד הר סיני, מגיעה פרשת משפטים. רוב מוחלט של הפרשה עוסק בפרטי פרטים של המצוות. למה צריך את כל הפרטים האלו? ועוד בנושא משפטי... למה זה מראה לנו מה היא התורה? ועוד בסוף החלק הזה, מופיע סיום יפה של שלושת הרגלים, שלכאורה סיום רוחני מרגש. אבל בסופו יש פסוק לא ברור.. "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדן ה'... לא תבשל גדי בתלב אמו". במקום לסיים יפה ומרומם אחרי כל הפרטים, למה להוסיף עוד פרט הלכתי, שגם נראה בכלל לא קשור לכאורה? טבע האדם הוא להמשיך אחרי רעיונות גדולים. יותר קל להשאיר באידיאלים הגדולים מאשר להתעסק בפרטים נקודתיים. אבל, ללא הפרטים האלו, המציאות המעשית תיחרב, וגם לשאיפות הכלליות לא יהיה מקום. הפרטים מאפשרים למגמות הגדולות אחיזה במציאות ויכולת השפעה. "בתלב אמו". החלב מבטא את האם, את המקור של הגדי. הגדי אומנם זקוק לאימו, אבל הוא עומד כבר בפני עצמו. יש לו ערך רב גם אם לא יערבבו אותו עם חלב אימו. עצם הרצון למזג אותם נובע מהמחשבה כי הגדי לבד אין בו ערך. בדומה לכך, הפרטים של המצוות. כל פרט בוודאי יונק וקשור לעומקי התורה, אבל יש לו ערך בפני עצמו! ככה, כפרט קטן. אם כל חלק ופרט יקבל את התשומת לב הראויה לו, התייבוס לכלל ולרעיונות הגדולים יבוא מאליו.. ☆☆☆ בנינו תוכנית עבודה יפה, עם חזון ומטרות מרשימות. ואת החזון הזה - כדי שהוא יקרה, צריך לקיים בהרבה הרבה פרטים. גם אם לפעמים זה נראה הרבה, ולפעמים כבר לא זוכרים איך המשימה הקטנה מתקשרת לרעיון הגדול - צריך לזכור שלכל פרט קטן שאנחנו עושות בקומנה, יש משמעות וערך בפני עצמו. הוא חשוב, ומקדם את העולם, בזכות היותו חלק קטן ☆☆☆ שנזכרה להצליח לחיות ח"י תורה, מחוברים לאודל של מתן תורה, ושמופיעים בתוך פרטי המצוות שלנו. שתייה שבת שלום שמחה ומבורכת (נופר רכזת פ"ת)

הרב אליעזר קשתיאן אומר, כשש ציטאון גדול, שאיפות וכיסופים הקב"ה אביא לנו את ברכתו בשיטת הטיפות - שיטת הציבורה. למה: חלב אם, עשם תורה.

למה שיטת הטיפות היא שיטת הציבורה?

ציבורה כה לקחת את השאיפות הציבוריות ולעשות אותם בטיפות טיפות - להתחילם לכל הפרטים הקטנים ולא לזלזלם עליהם. לדייק ולהקפיד בהם.